

Paragraf, som giver Bestemmelser om de saakaldte „snævre Skorstene“. I Loven af 1889 lyder det første Par Linier i § 4, 3dje Stykke, saaledes: „I Bygninger, som ere tækkede med ildfast Tag eller med Spaan, er det tilladt at anbringe de saakaldte snævre Skorstene, dog kun til Afledning af Røg fra Køkkenildsteder, Kakkelovne og Kaminer“. Denne Bestemmelse gik altsaa ud paa at give en fast begrænset Tilladelse til Anvendelse af snævre Skorstene til Afledning af Røg, og den synes at være tydelig og klar. Imidlertid have Forholdene stillet sig saaledes i det praktiske Liv, at man i temmelig stort Omfang gik uden for denne Bestemmelse, idet man ogsaa benyttede de snævre Skorstene til Afledning af Røg fra Ildsteder under Vadske- og Bryggekedler, noget, der laa uden for Lovens Ord, som de utvivlsomt maatte og altid ere blevne forstaaede af Ministeriet, og som Domstolene ogsaa have fortolket dem. Efter at det for et Aars Tid siden var kommet til Justitsministeriets Kundskab, at denne urigtige Benyttelse var ret udbredt, udgik der fra Ministeriet et Cirkulære til Politimestrene om, at de havde paa dette Punkt at vaage over Lovens Bestemmelser og skride ind, hvor man paa dette Punkt overtraadte Loven. — Jeg vil en passant bemærke, at naar man i Bladene har udtalt sig, som om dette Cirkulære ikke skulde være ganske tydelig affattet fra Ministeriets Side, idet det ikke gjorde Retsbetjentene opmærksomme paa, at det kun gjaldt de Indretninger, som vare foretagne, efter at Loven af 1889 var emaneret, beror det paa en fuldstændig Misforstaaelse, thi Cirkulæret var tilstrækkelig tydeligt. Det gik alene ud paa at henlede Opmærksomheden paa den rigtige Fortolkning af Loven af 1889. Men det viste sig, at der var enkelte Retsbetjente, som, da de toge fat og gjorde deres Skyldighed og gennemførte Loven efter dens Bestemmelser, gik tilbage til Anlæg, der vare ældre end 1889. Imidlertid havde Ministeriet ikke nogen Anledning til at indlade sig herpaa, det skyldtes Uvidenheden med Hensyn til Lovens Bestemmelser hos de paagældende Retsbetjente. Det behøvedes jo ikke, at Ministeriet skulde henvise dem til selve Loven af 1889, § 9, der udtrykkelig siger, at den her omhandlede Bestemmelse ikke skulde finde Anvendelse paa Bygninger opførte før Lovens Emanation. Det var altsaa en overdreven Tjenesteiver, som gjorde sig gældende. Jeg har dog ikke, da dette Forhold er berørt, villet undlade at meddele dette. Bestem-

melsen er gaaet over som § 18 i Bekendtgørelsen af 30te Marts 1889. — Dette Cirkulære vakte en Del Røre blandt Befolkningen, fordi det førte til, at adskillige Personer blev kaldte for Retten for at drages til Ansvar for Tiltsidesættelse af Loven, og muligvis skete det, som sagt, i større Omfang, end det var fornødent, netop paa Grund af, at enkelte tjenstivrige Embedsmænd, der ikke havde lagt Mærke til Lovens Bestemmelser, vilde drage Folk til Ansvar, som ikke havde forset sig. Dette foranledigede atter, at der i det andet Ting fremkom et Lovforslag, som skulde udvide de Tilfælde, i hvilke man kunde aflede Røgen til snævre Skorstene, til ogsaa at gælde Ildsteder under Vadske- og Bryggekedler. Denne Del af Lovforslaget findes nu i det foreliggende Lovforslags § 3 i den sidste Del, for saa vidt det der siges: „tillige fra Ildsteder under Vadske- og Bryggekedler, der kun ere bestemte til Husholdningsbrug“. Ved denne Bestemmelse vil man have naaet at komme ud over de Ulemper, som ere en Følge af, at man uden videre i Praksis havde sat sig ud over Lovens Bestemmelser, og det skal jeg for mit Vedkommende ikke have noget at indvende imod.

Man er imidlertid ikke bleven staaende ved det, man skulde opnaa ved denne Lejlighedslov, men man har taget mere med. Det gælder saaledes om § 3, at man der tillige har medtaget Afledning af Røg fra de saakaldte Varmekammerovne, Kaloriferer, som de hedde med en fremmed Benævnelse, idet der ogsaa fra dem skal kunne afledes Røg til de snævre Skorstene. Loven af 1889 og den tidligere Lov af Marts 1861, som jo egentlig er Grundlag for denne Lovgivning, omhandle ikke disse Varmekammerovne, fordi disse ikke den Gang forekom paa Landet; jeg antager heller ikke, at Forholdet er videre praktisk nu, men som Forholdene udvikle sig, kan det godt være, at man efterhaanden ogsaa i Bygninger paa Landet kommer ind paa at bruge disse Ovne. Jeg har nu Grund til at antage, efter de Udtalelser, jeg har modtaget fra de sagkyndige, til hvem jeg har henvendt mig, at der ikke kan være noget væsentligt at indvende herimod, men saa maatte der i Loven optages en Bestemmelse om de Regler, som skulde gælde for Indretningen af Varmekammerne, og en Regel i saa Henseende er fra de paagældende Forslagsstilleres Side fremkommen som § 2. Jeg kan altsaa sige, at jeg for det første ikke har noget at indvende mod § 3 efter det, som oprindeligt